

### [Landbrugsministeren.]

af korn, der skulle give dette beløb, men pengene var ikke kommet ind, men er kommet senere, og det er ikke at forringe kornpuljen.

Forliget kan ikke omstøde loven og heller ikke tekstanmærkningen. Der står i skrivelsen angående tekstanmærkningen udtrykkeligt, hvad jeg citerede før, at samtidig med, at man søgte bemyndigelse til at købe korn, fik man også bemyndigelse til at sælge korn, og de beløb, der kom ind ved salg af korn, skulle medgå til købet af brødkorn. (Afbrydelse af *Knud Kristensen*). Nu siger det ærede medlem hr. Knud Kristensen, at det står ikke i tekstanmærkningen. Det står i skrivelsen; bestemmelsen om de 30 mill. kr. fra statskassen står heller ikke i tekstanmærkningen, men indeholdes i skrivelsen og i finansministerens udtalelser angående spørgsmålet. Men sæt nu, at det kun står i skrivelsen! Der er da ingen mennesker, der kan forlange, at jeg uden videre skal tilsidesætte en sådan skrivelse afsendt af min forgænger til finansudvalget, og i anledning af hvilken han har fået tekstanmærkningen, som giver disse muligheder.

Når jeg dernæst udtrykkeligt i april måned i en skrivelse har meddelt udvalget, at der allerede var betalt 21 mill. kr., og at der skal bruges 7 mill. kr. til, og ikke eet af udvalgets medlemmer gør indvendinger derimod, kan jeg ikke få andet ud af det, end at jeg så ikke alene har ret, men også pligt til at anvende pengene således.

Til det ærede medlem hr. Hans Pinstrup vil jeg gerne yderligere sige, at når jeg i sommer sendte et forslag om kornpuljens fordeling til finansudvalget og deri medtog, hvad der skulle anvendes til eventuelle indkøb af brødkorn i høståret 1948—1949, var det naturligvis, fordi mine jurister sagde til mig — da var der ingen, der vidste, at høsten skulle blive så stor —, at det blev formodentlig nok fornødent at købe brødkorn, og i henhold til den praksis, der var indført med at betale af kornpuljen til indkøb af brødkorn, som var nødvendigt til befolkningens forbrug, søgte jeg bevillingen for 1948—1949. Men jeg fik ikke bevillingen fra finansudvalget, det havde en anden opfattelse, i alt fald en del af medlemmerne. Jeg har ingen penge brugt, fordi der ikke blev brugt for at gøre det. Det vil altså sige, at jeg nøje har fulgt det, min forgænger har påbegyndt. Det har jeg gjort udvalget opmærksom på, og det har udvalget ikke haft nogen som helst indvending imod.

Det ærede medlem hr. Fibiger anmodede om, at de penge, der eventuelt måtte blive

tilovers, når kornloven udløb, og dermed også forligets bestemmelser om kornpuljens fordeling udløb — og det er jo givet, at til den tid må opgørelsen foreligge — måtte blive anvendt, som man havde aftalt ved forliget. Ja, selvfølgelig, men ingen kan tro, at der kommer de penge. Ikke fordi der er begået nogen fejl, men ganske simpelt fordi de muligheder for millionfortjenester på op mod 30 mill. kr., som vi havde i høståret 1947—48, ikke foreligger nu. Der er ingen, der kan sælge såsæd og maltbyg til de fantasipriser, vi fik i fjor, da der verden over var en kornmangel, som forhåbentlig aldrig nogensinde kommer mere. Derfor er der ingen udsigt til, at pengene kommer ind. Vi kommer ganske vist ikke af med nær så mange penge nu som beregnet til husmandsbrugene, fordi der er købt meget, meget billigere i Canada end beregnet, men alligevel, selvom vi kan spare 10 mill. kr., hvad jeg antager, bliver der ingenting tilovers, fordi vi mangler de 20—30 mill. kr., som man dengang havde håbet på. Der var formodentlig ingen, der dengang, da vi vedtog kornloven, havde regnet med, at der ved hjælp af den kornpulje, vi dengang havde, skulle være mulighed for at udbetale de penge, der nu ønskes til landmændene. Nej, det man håbede, var, at der fortsat kunne blive mulighed for at sælge korn og få den store fortjeneste.

**Anden næstformand (Victor Larsen):** Det ærede medlem hr. Hans Pinstrup har ordet for en kort bemærkning.

**Hans Pinstrup:** Det, vi bebrejder landbrugsministeren, er, at han ikke trak den afgørende skillelinie mellem tiden før og efter den 30. april. Det er en skillelinie, der ville have bevirket, at han havde søgt finansudvalget om en tekstanmærkning, der svarede til overenskomstens ordlyd. Af den grund var det at finansudvalget, da ministeren senere kom til det med ønsket om en tekstanmærkning, som havde en anden ordlyd, ikke kunne give sin tilslutning. Der ligger ingen undskyldning i henvisningen til, at den tidligere minister under helt andre vilkår havde søgt den af ministeren nævnte tekstanmærkning.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen stillede det mærkelige spørgsmål, om vi ville forlange tilbageføring af de beløb, der var brugt til andre formål end overenskomstens. Så uklare kan mine udtalelser her vist ikke have været, og heller ikke vor betænkning, at det ærede medlem kan være i nogen som helst tvivl. Ja, vi forventer,